

האם לא מדע כי על ים של מנת אני נשאת אליך
לא על הסטיפס, נהר אציל בתפת שיש
לא כארון הנוהג בשקר הטרופי,

אני קרבה כגס נושם בערמת הילדים בבור
על לחיי עוד נחו פלתי האח שבמותו חייתי
נשימתו הרוח בשערותי

הצעדים כבדו טבעו בערמות רגלים
נתקו האבנים

והיכן הנצלים

שאין דרכן מתוך האפר?

האם לא שמעת בהמית גרוננו את השקט
את הצעקה הלא מרפה הלא פוסקת

של הראשים

שמכסתם הותירה כף של יד מוטלת

שאת חיינו לשה

האם לא תראה

הנה עומדים מאחורי פנינו טורי קרונות

כאבנים מגאלות

אשר נשאו אותנו

במסע קבוצ מאי אז

הלום

הן צפירתן חפה לנו

עמוד עשן להנחותנו

עד לירכתי הרוח.